

личавия момент не само в „Роб“ но и в цялото творчество на Немирова.

И Северина иска от Жак да стане убиец.

Северина е интелегантна жена. Дона е проста работничка — ала душата е една и съща в жената.

И докато първата живее и с повърхнените и дълбините от тази душа — Дона живее само с второто.

Но при все това нищо не пречи и на двете ожесточено да викат:

— „Убий го!“ ... „Убий го!“ ...

С дълбоко проникновение и с цветист стил — в който само понякога звучат като остър резонанс някои груби провинциализми и архаизми като начугулят вм. обкржжват, гебердяса вм. ше умре и пр. — е написан повеста „Роб“, в която освен специфичните елементи на българската душа, — звучат и ноти от общочовешката.

И затова „Роб“ може без предвзетост да се нарече откровение.

* * *

Втората повест „Дялба“ иде да потвърди че Немиров с гигантски крачки върви напред и все напред. Слиза дълбоко и по-дълбоко в рудницата, в дълбините на оная душа, която е в „Роб“ — за да измъкне от там още по-нови елементи и да ги осветли.

Суровата душа е преди всичко егоистична.

Егоизма — като и по-горе споменах — е отличителна черта у българина. Той е равен на инстинкта за самосъхранението на индивида.

Панайот и Ставри са убили някога своя господар при когото те сж слугували.

Но първия, скритом от втория, взема парите на убийтия и с тях построява къща и кржчма.

Така изминават петнадесет години.

Ставри, който три месеца след убийството е бил принуден от Панайот да избяга в Влашко — за да не се открият дирите на престъплението — се завръща.

И от тука започва трагедията. Неспокойната душа на Папайота започва истински да страда.

Защото освен Лалю — който е олицетворение на бунтуващата се обществена съвест — освен Дунков — гладуващия интелегент, който дири забрава в кржчмата — иде и Ставри.

Гладувал цели петнадесет години, скритом немил недраг из Влашко, спал където завъръе, съсипан от тежък физи-